

Verhaal A

Decembercrisis

“Die sijsjeslijmer uit het Noorden is zo glad als ranzige mayonaise. Die beunhaas veroverd met Amerikaanse steun de hele wereld.” Sint maant met een droefgeestige nijging naar het knisperende haardvuur zijn Pieten tot kalmte. Hij weet dat die noordelijke, imperialistische ijsvogel met dat rendier en die bespottelijke belletjes zelfs in Nederland snel terrein wint.

Er moet wat gebeuren. Hij overweegt een Klazina als concubine te nemen en zijn witte paard te vervangen door een wit-zwarte-zebra. Maar hij weet ook dat als hij voor deze woke ideeën zwicht, de andere kant in opstand komt. Of moet hij misschien globetrotter worden en China infiltreren? Hij wrijft over zijn verkreukelde gelaat. Of toch maar een heethoofdige dondersteen van een Piet..?

Tien dagen later verdrong het schokkende nieuws de Gazastrook van de voorpagina's: Op de Noordpool is de kerstman neergeschoten! Dit jaar wordt er nergens kerst gevierd.

Verhaal B

Verkreukeld beddengoed bedekt met sperma als klodders mayonaise. Ik de concubine en dondersteen. Ondeugend zoek ik jou onder de lakens, wetende dat ik dat eigenlijk niet moet doen. Ondanks het grote kortstondige genot blijf ik achter met een droefgeestig gevoel. Als een sijs in een kooi, gevangen door jij sijsjeslijmer, jij beunhaas die mij telkens wel/toch niet wil laten gaan. Ik maal, baal, knisper mijn vleugels en zie tot mijn schrik; geen sijs maar een ijsvogel ben ik! Ik spreid mijn vleugels en vlieg uit mijn kooi. Als een globetrotter de wereld rond, genietend van het moois en liefs om mij heen. Kijkend naar duizenden sterren en Melkweg als strepen van een zebra die in de hemel staan, spot ik twee grote manen; net als ik heb ook jij jouw verhaal. Bedankt voor de fijne tijd, met een nijging neem ik van ons afscheid.

Verhaal C

Een onbekend woord in mijn reisgids verraste me. M'n ego voelde zich ronduit verkreukeld, als globetrotter was m'n woordenschat toch groter dan dit?

Droefgeestig opende ik direct m'n eerste toevluchtsoord: Google.

Daar toonde Google Afbeeldingen een vrouw in knisperend rood-groen gewaad met ernaast een halfnaakt bewusteloos kind... Het leek ruim na bedtijd...? De dondersteen...!

Uren aan onderzoek later manen m'n vrienden me tot rust en bieden soelaas met de beschrijving: *'Extra chickie voor getrouwde man'*.

Helder.

Niet dus! Ik heb nog vragen.

Is het bedacht voor de sijsjeslijmer? Of... persoonlijke smaak, zoals ik mayonaise bij m'n patat verkies? En hoe werkt dit bij dieren? Heeft een zebra of ijsvogel dit ook? En volgt dan eerst een speelse nijging... Of is het direct erbovenop?

En wacht! Krijgt elke willekeurige beunhaas met piemel zo'n 'concubine'...?

In dat geval slechts één vraag: Waar kan ik me aanmelden?

Verhaal D

Met een kleine nijging naar zijn concubine verliet Joop restaurant de Ijsvogel. Hij moest naar huis, Linda zat vast te wachten.

Hoe lang ging hij deze facade nog volhouden? Hij wilde wel, deed z'n best, maar was hij echt zo stoer? Hij had een dubbelgevoerde houtje touwtje jas. Die had Linda uitgezocht. Hij noemde zich globetrotter44 op Twitter omdat hij in 1995 een zebra had gezien in Tanzania. Hij had net friet met mayonaise besteld. Hij was een sijsjeslijmer en kon dat maar beter erkennen.

Die realisatie deed Joop droefgeestig midden op straat stilstaan. “Hé beunhaas, aan de kant!” maande een kerel hem vanaf een scooter die hem nog maar net kon ontwijken. “Sorry”, mompelde Joop verkreukeld.

Linda zat al op hem te wachten bij het knisperende haardvuur. “Hoe was het met Loes, ouwe dondersteen? Is haar knie al weer hersteld?” Joop zuchtte diep.

Verhaal E

Het was als een sijsjeslijmer tot rust manen, dat is zinloos en schier onmogelijk en het zou hem enkel droefgeestig maken, voor zover hij dat nog niet was. Ze ging niet veranderen, besepte hij toen hij de koelkast opende en daar de tube Zaanse mayonaise verkreukeld zag liggen, hij haatte het als zij expres de natuurlijke nijging van de tube tot zoiets treurigs en onbruikbaar had geknepen.

Het brandende hout in de haard was ondertussen aan het knisperen en hij dacht aan hoe hij het zou willen, met zijn concubine de wereld rond. Als echte globetrotter op zoek naar de albatros, ijsvogel, leguaan, tijger, Indische olifant en zebra. De beunhaas gooit de dondersteen in het vuur en beseft dat het nooit meer zal worden dan een fantasie en hij in werkelijkheid zijn dagen zal slijten op een bankje in Artis met zijn eigen vrouw.

Verhaal F

Mahón (Balearen) 1756, dinsdagmiddag.

Met een lichte nijging benadert globetrotter Michel de chef-kokkin van 't Franse garnizoen: Geraldine Gourmet. Die zit verkreukeld op, klampt zich droefgeestig vast aan (de manen van) haar opgezette zebra.

Michel, sijsjeslijmer, culinair beunhaas en tóch internationaal erkend sauzenexpert: “Ik schuim de hele wereld af, op zoek naar exquise smaaksupplementen voor bij 't gevogelte dat ik zowel uit de hemel- als kaalpluk, bij voorkeur de ijsvogel; boven 't spit knispert die 't verrukkelijkst...!

Geraldine antwoordt: “Michel, ons leger zegevierde gisteren, in de Slag bij Mahón. Bij het overwinningsmaal ontbrak helaas de room. Ik experimenteerde daarom, klutste ei en olie tot een *saus mahonnnaise*! Lepeltje proeven?”

Michel savouereert: “Mmm..., hemelse modder?!”

Geraldine, door deze kwinkslag op slag smoorverliefd op Michel: “Nee kleine dondersteen van me, 't is mayonaise!”

Michel en Geraldine (dezelfde dag nog zijn concubine) leefden nog lang en gelukkig...

Verhaal G

De keizerin schreed met haar droefgeestige concubine over het pad in de weelderig aangelegde lusthof achter het paleis.

De sijsjeslijmer was in de weer met een ijsvogel. Die dondersteen had zich laten verschalken door de op mayonaise gelijkende kleefstof. Toch al geen globetrotter, maar nu veroordeeld tot een huismussenbestaan.

Even verderop was de diepe nijging van een lakei hun deel. In zijn hand knisperden de verkreukelde doodvonnissen van talloze Oeigoeren. Of ze die wilde ondertekenen? Straks bij het slaapmutsje, wellicht?

Het water van de hofvijver lag er spiegelen bij en zo schenen haar twee volle manen toe. In het licht stond een konijn afgetekend aan de oever. Toch een beetje een beunhaas, dacht ze gniffelend. Ze werd overvallen door een golf van mildheid en een haiku welke in haar op:

Een lijster bezong

Op de rug van de zebra

De kleur van je hart.

Verhaal H

Zebra, ook wel die ouwe globetrotter genoemd, ontwaakt door een vettige zoet-zure geur die zijn neus prikkelt.

Voor zijn hals in nijging het verfrissende water in de vijver bereikt ziet hij in weerspiegeling IJsvogel op zijn rug zitten.

‘Stink jij zo’, balkt Zebra, ‘zeker weer langs de snackbar geweest?’

‘Het is geen mayonaise, sputtert IJsvogel, ‘ die beunhaas van een sijsjeslijmer heeft lijm in je manen gesmeerd om sijsjes te lijmen, maar nou zit ik vastgelijmd, die klootzak van een dondersteen!’ Ter illustratie knispert hij onmachtig met zijn vleugels.

Droefgeestig buigt Zebra zich naar zijn gestrande, onafschudbare gast.

Hoe kan een zebra als hij nog globetrotten met deze concubine in zijn nek?

‘Kom, we gaan een stukkie zwemmen’ zegt Zebra met een stiekeme grijns.

‘Goed’ stemt IJsvogel in, die inmiddels al één verkreukelde poot heeft losgewurmd.

Zou hij op tijd zijn met die andere?

Verhaal I

Gevangenschap

Bijna is hij thuis. Gespannen luister ik of ik iets hoor knisperen. Ik haat het moment tussen vrijheid en continue nijging. Ik ontmoette hem op de Filipijnen. Een verkreukelde globetrotter.

Hij bood een prachtige toekomst in Nederland. Maar bleek een sijsjeslijmer. Zijn kunst met zebra komt van Ikea. Hij doet overal mayonaise op en zijn tropische papegaai is een ijsvogel.

Het was leven met deze beunhaas, of daar als concubine. Als 16-jarige dondersteen had ik mijn manen al verloren.

De keuze leek makkelijk.

Maar nu is er spijt.

Dagen zijn eenzaam. De enige uitjes naar zijn droefgeestige vrienden in het poolcafé. Ik de hoofdprijs. Gert de winnaar. Ze praten over me alsof ik het niet begrijp. Als ik vragend kijk gaan ze harder praten. Alsof ik doof ben. Ondertussen leer ik stiekem Nederlands en broed ik op zoete wraak. Ooit ben ik vrij.

Verhaal J

Van de verkreukelde ijsvogel en de droefgeestige sijsjeslijmer

“Sakkerju!” Met een ijzige kreet schoot de lexicograaf wakker uit zijn middagdutje. Tastend in de zak van zijn purperen sjamberloek haalde hij een knisperend propje papier tevoorschijn, dat hij voorzichtig gladstreek.

“Gutenberg zij geprezen”, riep hij, het angstzweet van zijn voorhoofd wissend. “Ik ben ‘ijsvogel’ toch niet kwijt. Het was maar een boze droom! Laatst bij ‘zebra’ moest ik weer helemaal opnieuw beginnen.” En met een flauwe nijging in de richting van de met dictionaires overladen boekenkast: “Die sijsjeslijmer van een Van Dale komt nog van een kouwe kermis thuis. Sneue beunhaas dat hij meent aan de haal te kunnen gaan met mijn monnikenwerk op de lemma’s dondersteen en globetrotter.”

“Denk om je hart,” maande zijn concubine, “het zijn maar woordjes. Maar eh ... ik ga zo naar de snackbar. Wil je mayonaise bij je frietjes?”

Verhaal K

Slapen

Die lieve dondersteen ligt verkreukeld in zijn bed. Hij kijkt me aan met vragende ogen, of is het een blik van 'laat me nou maar'. De keuze voor het slaapmiddel stemt me droefgeestig. Als een sijsjeslijmer sta ik te treuzelen. Nooit meer wakker. Is dit echt waar we nu zijn? Of die arts geen beunhaas is, pruttel ik. Met zijn zebra shirt. En een kloddertje mayonaise op zijn kin. Mijn moeder maant me tot stilte tot we alleen nog het knisperen van de lakens horen. Ik wil hem bij me houden, mijn vader de globetrotter. Ooit nam hij het mooiste souvenir voor mij mee uit het land van de concubine. Een sieradendoosje met een ballerina die, langzaam als een ijsvogel, danste als je het klepje opendeed. Ik draai een onhandige pirouette, maak schoorvoetend een nijging en geef hem de aller aller langste kus.

Verhaal L

Vermomde beunhaas

Globetrotter Pietje Bell, net terug van zijn wereldreis, zocht een baantje en kwam op sollicitatiegesprek bij een benzinestation van Shell. “Baas Ben”, bromde een droefgeestige man in verkreukeld overhemd. “Ik zou niets liever dan voor u werken, baas!”, zei Pietje. “Sijjeslijmer”, verzuchtte Ben, “vanmiddag beginnen!”.

Pietje leerde de fijne kneepjes van het tankvak. Met zijn concubine ging baas Ben klokslag 20:30 naar een achterkamertje. Toen sloeg Pietje zijn slag. Hij vulde alle benzinepompen en -tanks met een wit goedje. Ben stoof naar buiten.

Pietje hoorde iets knisperen. “Op mijn rug, Pietje!”, balkte zijn zebra (meegekomen van Pietjes wereldreis). Precies op tijd! De zebra galoppeerde en Pietje streek door zijn manen. Ben achtervolgde te voet – auto’s rijden niet op mayonaise.

“Dondersteen!”, blafte Ben. Pietje deed een nijging.

Opgewekt door het klimaatactivisme tsjilpte de ijsvogel en dacht: zonder ijs ben ik slechts een vogel.

Verhaal M

Een verkreukelde zebra. Wat bedoelde hij daar toch mee. Peinzend smeerde ik de mayonaise uit over het oude brood en schepte het knisperende ei uit de braadpan. Die eerste keer had hij zomaar een triomfantelijke buiging voor me gemaakt (wat hijzelf later een nijging noemde). “Het is dat ik niet in het huwelijk geloof; anders had ik je tot mijn concubine gevraagd. Was ik een globetrotter geweest dan had ik je mee op reis genomen. Antarctica had ik je laten zien als ik een ijsvogel was!” Ik maande hem tot stilte. Droefgeestig liep hij weg. Hij deed nog een verwoede poging: “Een sijsjeslijmer zou jij nog weten te bekeren tot ambitie!” Een dondersteen was het; voor die conclusie had je niet veel mensenkennis nodig. “Wat ben je dan wel”, riep ik hem na. “Een beunhaas!” En tot nader orde, glipte hij door mijn vingers.

Verhaal N

De Tragikomische heerschappij van Koning Geert

In het rijk van koning Geert, een beunhaas met een verontrustende nijging voor rassenwaan en een ongezonde obsessie voor zijn manen gekleurd als blanke mayonaise, ontspoon zich een dondersteen van een verhaal.

Koning Geert, een droefgeestige figuur, regeerde met harde hand over zijn onderdanen. Zijn concubine Caroline, een sijsjeslijmer zonder vrije stem, kon haar droefheid niet verbergen. Toen bracht een kleurrijke zebra een vreemde globetrotter een ijsvogel, het zinnebeeld van vertrouwen in een goede afloop ondanks tegenspoed.

De extatische vreugde in het hof bleek van korte duur. Koning Geert, blind voor diversiteit, ontketende een ondergang. Zijn zwarte pieten beleid bracht het koninkrijk ten val. De manen van het eens zo bruisende hof verduisterden, en zelfs de knisperende geluiden konden het verdriet niet verhullen. De geschiedenis van het koninkrijk werd een triest schouwspel van gebroken dromen en verkreukelde glorie.